

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 947/2014
10.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда М.Р., као записничарем, у кривичном предмету окривљених Ј.Ц. и С.Ц., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених адв. Г.Н., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 26К. 1934/2012 од 25.09.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6528/13 од 17.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Ј.Ц. и С.Ц., адв. Г.Н., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 26К. 1934/2012 од 25.09.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6528/13 од 17.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 26К. 1934/2012 од 25.09.2013. године, окривљени Ј.Ц. и С.Ц. оглашени су кривим због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које су им изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по пет месеци и истовремено одређено да се утврђене казне неће извршити уколико у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело.

Обавезани су окривљени Ј.Ц. и С.Ц. да солидарно на име трошкова кривичног поступка исплате суду износ од 28.000,00 динара и на име судског паушала износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљена Ј.Ц. и С.Ц. обавезани су да на име трошкова кривичног поступка исплате приватном тужиоцу В.П. износ од

114.750,00 динара у року од месец дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Приватна тужиља В.П. упућена је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6528/13 од 17.12.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених Ј. и С.Ц. и њиховог браниоца адвоката А.Ђ., а пресуда Првог основног суда у Београду 26К 1934/12 од 25.09.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених Ј. и С.Ц., адв. Г.Н., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 1. тачка 1. и тачка 7. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и одбаци оптужни предлог – приватну тужбу према окривљенима.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Ј. и С.Ц., адв. Г.Н., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 од 28.09.2011. године) у односу на првостепену пресуду нашао:

Бранилац окривљених Ј. и С.Ц., адв. Г.Н. у захтеву за заштиту законитости истиче да су правноснажним пресудама против којих је захтев поднет учињене битне повреде кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 103. тачка 7. КЗ и с тим у вези наводи да се по члану 122. став 4. КЗ гоњење за дело из става 1. члана 122. КЗ предузима по приватној тужби, а која се подноси у року од три месеца од дана када је овлашћено лице сазнало за кривично дело и учиниоца, па имајући у виду да је оштећена – приватна тужиља сазнала да је кривично дело учињено 28.02.2010. године од када је почео да тече рок од три месеца за подношење приватне тужбе, а да је оптужни предлог поднет 02.04.2012. године, наступила је застарелост кривичног гоњења.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 103. тачка 7. КЗ, обзиром да у конкретном случају није наступила застарелост кривичног гоњења, а тако није учињена ни повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Из списка предмета произилази да су окривљени Ј.Ц. и С.Ц. оглашени кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ, за радње учињене дана 28.02.2010. године. Оштећена В.П., дана 02.03.2010. године поднела је кривичну пријаву против Ј. и С.Ц. због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика из које произилази и основана сумња да је Ј.Ц. извршила и кривично дело угрожавања опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ, а коју кривичну пријаву је Први основни јавни тужилац у Београду решењем Кт 4920/10 од 01.03.2012. године одбацио, налазећи да се у њиховим радњама не стичу законска обележја наведених кривичних дела, нити било ког другог кривичног дела за које се гони по службеној дужности.

Оштећена, као приватна тужила В.П. преко свог пуномоћника адв. Ж.Ј. дана 02.04.2012. године поднела је оптужни предлог против окривљених Ј. и С.Ц. због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, а који је прецизиран дана 11.09.2012. године и 16.05.2013. године.

Одредбом члана 53. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10), прописано је да за кривична дела за која се гони по предлогу оштећеног или по приватној тужби, предлог или тужба се подноси у року од три месеца од дана када је овлашћено лице сазнало за кривично дело и учиниоца, а према одредби члана 54. став 3. истог Законика, прописано је да када је оштећени поднео кривичну пријаву или предлог за гоњење, а у току поступка се утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби, пријава, односно предлог сматраће се благовременом приватном тужбом ако су поднети у року предвиђеном за приватну тужбу. Благовремено поднета приватна тужба сматраће се благовремено поднетим предлогом оштећеног ако се у току поступка утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по предлогу.

Имајући у виду да је оштећена – приватна тужила В.П. кривичну пријаву поднела 02.03.2010. године, а у току поступка је утврђено да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби, то је сходно члану 54. став 3. ЗКП кривична пријава – предлог за гоњење благовремен јер је поднет у року предвиђеном за приватну тужбу.

Стога се неосновано захтевом указује да је оштећена – приватна тужила В.П. пропустила рок од три месеца за подношење приватне тужбе, те да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца члан 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Поред тога оштећена – приватна тужила је у конкретном случају била овлашћени тужилац за предузимање кривичног гоњења против окривљених. Наиме, оптужним предлогом оштећене као приватног тужиоца, окривљенима Ј. и С.Ц. стављено је на терет извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па како за ово кривично дело овлашћење за кривично гоњење сходно члану 122. став 4. КЗ припада приватном тужиоцу, то се неосновано

захтевом указује да је у конкретном случају кривични поступак вођен без захтева овлашћеног тужиоца.

За кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, прописана је казна затвора до једне године или новчана казна, те сходно одредби члана 103. тачка 7. КЗ за ово кривично дело релативна застарелост кривичног гоњења наступа када протекне две године од извршења кривичног дела, а апсолутна застарелост наступа, сходно одредби члана 104. став 6. КЗ када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Из списка предмета Врховни касациони суд утврђује да је кривично дело које је било предмет правноснажно окончаног кривичног поступка извршено дана 28.02.2010. године, а ток застаревања кривичног гоњења прекинут је дана 02.03.2010. године, када је поднета кривична пријава од стране оштећене, а затим и решењем Првог основног јавног тужиоца у Београду Кт 4920/10 од 01.03.2012. године, којим је одбачена кривична пријава, дата поука оштећеној да може преузети кривично гоњење, да би оштећена након тога предузела гоњење за друго кривично дело за које се гони по приватној кривичној тужби – предлогом поднетим 02.04.2012. године. Дакле, од дана када је поднета кривична пријава против окривљених (неколико дана након извршења кривичног дела), па затим између појединих процесних радњи предузетих од стране овлашћених процесних субјеката није протекао законом прописани рок из члана 103. тачка 7. КЗ, а то је рок од две године, јер се сходно члану 104. став 3. КЗ ток застарелости прекида сваком процесном радњом која се предузима ради гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, а сваким прекидом, застарелост почиње поново да тече, како је то прописано у ставу 5. члана 104. КЗ, па суд није учинио повреду из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.